

La tribuna

Jean Brunet

Em sembla un deure fer memòria en el moment del seu sobtat traspàs

JAUME
Bartumeu

Dijous passat, mentre dinava a Perpinyà amb els amics amb els quals havíem baixat al funeral del nostre amic comú, **Jean Brunet**, vaig pensar que en la tribuna del dimecres vinent –avui– intentaria recordar-lo.

En l'edició d'ahir d'EL PERIÒDIC D'ANDORRA, el vicepresident andorrà del Tribunal Europeu dels Drets Humans, **Josep Casadevall** ja recordava, des d'Estrasburg, la positiva aportació del magistrat francès **Jean Brunet** a la justícia andorrana.

I precisament per això em sembla un deure fer memòria en el moment del seu sobtat traspàs.

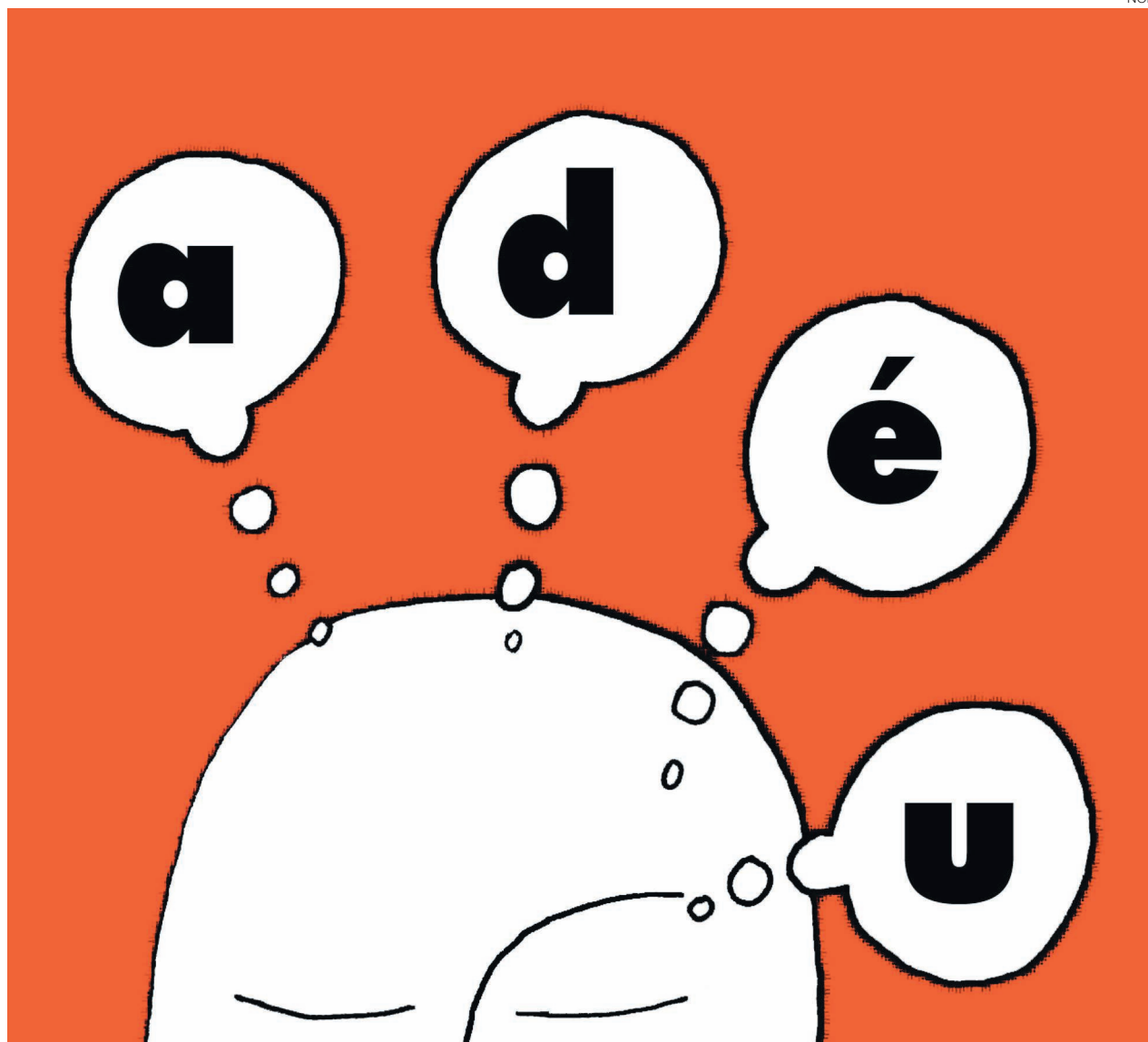
Jean Brunet va arribar a arribar a Andorra, nomenat pel Copríncep francès, per administrar justícia en el sistema preconstitucional que atorgava als Veguers el paper atípic de control de la justícia i la policia i, també, de presidir la màxima jurisdicció penal, el Tribunal de Corts.

Podia haver desenvolupat l'encàrrec rebut amb professionalitat però des de la indiferència que altres predecessor seus –d'una banda i altra dels Pirineus– havien tingut amb les coses d'Andorra.

Arribaven, impartien justícia i tornaven a marxar sense qüestionar res d'uns procediments arcaics ni voler adonar-se que els drets de la defensa eren menystinguts.

Però **Jean Brunet** estava renyit amb la indiferència. Es va implicar, es va mullar. I ens va ajudar molt a empènyer en la direcció de la modernització de l'administració de justícia i, alhora, cap a la transformació de l'Estat andorrà en un veritable Estat de Dret.

Perquè el marc constitucional de drets i llibertats, que ara és normal i forma part del desenvolupa-

Jean Brunet estava renyit amb la indiferència. Es va implicar, es va mullar. I ens va ajudar molt a empènyer cap a la modernització de la justícia

ment diari de la societat andorrana, no té gran cosa a veure amb el marc jurisdiccional existent fins l'any 1993.

He de dir també que dijous passat a Perpinyà em van sobtar –no només a mi, val a dir-ho– algunes absències. A Andorra, en general, no acostumem a ser prou agraïts amb aquelles persones que ens de-

mostren amistat i estimació pel país de manera desinteressada.

No és, dissortadament, la primera vegada que persones que han servit el país des de llocs de responsabilitat institucional són acomiadades des de la fredor i la insensibilitat per alguns responsables institucionals.

També és veritat el que deia a Per-

pinyà dijous passat un magistrat espanyol que també ha exercit la magistratura a Andorra: de fet els amics del **Jean** sí que hi eren.

Charles de Secondat, baró de la Brède i de Montesquieu, va escriure el següent:

«L'amitié est un contrat par lequel nous nous engageons, à rendre de petits services afin qu'on nous en rende de grands».

En el nostre particular contracte amb **Jean Brunet** els seus amics andorrans li vam demostrar sovint una «petita» afecció, però no hi ha cap dubte que ell ens ho va retornar amb una gran generositat. ≡

NOE